

ved en Indkaldelse ikke findes i Lægdet og som ikke moder efter Indkaldelsen, bliver at behandle, ogsaa bør finde Anvendelse paa den Værnepligtige, der ikke har Bopæl paa det af ham opgivne Sted (jfr. § 48), har Ministeriet i § 28, der svarer til hin Paragrafs 2 første Stykker, optaget den i saa Henseende fornødne Bestemmelse.

I denne Paragrafs 2det Stykke har Ministeriet derhos i Bestemmelsen om, at der paa de Strækninger, hvor der gives den Værnepligtige fri Befordring, kun skal regnes ham den Tid tilgode, som han behøver til at tilbagelægge Veien, efter „fri Befordring“ indskudt Ordene „eller Erstatning for hvad Befordringen koster“. Ministeriet skal med Hensyn hertil bemærke, at de Regler, hvorefter Marschpenge nu udbetales, formentlig ikke i alle Henseender ere tidsvarende. Som bekjendt er dette Forhold nu ordnet saaledes, at der tilstaaes den Værnepligtige et vist Beløb for hver Marschdag, saaledes at der paa en Marschdag regnes 4 Mil. Dette bør nu vel vedblive at være Reglen i de Tilfælde, hvor de Værnepligtige ikke kunne benytte Jernbanerne, dog at der i Overensstemmelse med Bestemmelsen i nærværende Paragraf paa en Marschdag bør tilbagelægges 5 Mil, men naar der findes Jernbaner paa den Strækning, den Værnepligtige skal tilbagelægge, bør der formentlig udbetales ham, hvad Befordringen ad disse koster, med et Tillæg til Forpleining og i saa Fald bør kun den Tid regnes ham tilgode, som han behøver for at tilbagelægge Veien.

Til §§ 29—37.

I disse Paragrafer har Ministeriet samlet alle de Bestemmelser, der i den nugældende Værnepligtslov findes spredte paa forskjellige Steder, vedkommende de Befarnes Indkaldelse og Anvendelse til Tjeneste.

Indholdet af § 29 slutter sig til den herhenhørende Bestemmelse i det Rigsdagen forelagte Udkast til Lov om Søværnets Ordning. I Folkethingsudvalgets Udkast § 8 er optaget en Bestemmelse om, at det ved Lov skal

fastsættes, hvormeget af det befarnes Mandskab der aarlig skal indkaldes. Denne Bestemmelse er i Udvalgets Udkast givet en saa almindelig Form, at den ikke alene omfatter det befarnes Mandskab, der indkaldes til Bemanningen af de Skibe, der aarlig skulle udrustes i Henhold til Flaadeplanen, men overhovedet enhver Indkaldelse af befarent Mandskab i Aarets Løb. Ministeriet kan imidlertid ikke ansee en saadan Bestemmelse for enten hensigtsmæssig eller stemmende med de Grundsætninger, der iøvrigt gjælde med Hensyn til Indkaldelse af hjemforlovet Mandskab, og som saadant ansees, som allerede tidligere bemærket, det befarnes Mandskab (jfr. Værnepligtslovens § 8, nærværende Udkasts § 4). Ministeriet skal i saa Henseende hvad den sædvanlige Indkaldelse i Aarets Løb af befarent Mandskab angaaer, bemærke, at Antallet af de Befarne, der kunne indkaldes til Bemanningen af de Skibe, der aarlig skulle udrustes, vil være begrændset ved de herhenhørende Bestemmelser i Loven om Søværnets Ordning og ved de aarlige Finantslove. Der er aldeles ingen Grund til at antage, at Krigsbestyrelsen skulde ville bemande de Skibe, der aarlig skulle udrustes til Øvelse eller i enkelte særlige Diemed, med et usforholdsmæssigt Antal af Befarne, idet Indøvelsen og Uddannelsen af Lægdsrullemandskabet, der i Krigstilfælde kan have paa rede Haand, er vigtigere for Flaaden end Uddannelsen af de Befarne. Da Søværnet vil have Bankelighed ved fuldstændig at uddanne alt det Lægdsrullemandskab, som det er nødvendigt aarlig at indkalde til Uddannelse ved Søværnet for at have det nødvendige Mandskab til Flaadens Udrustning tilstede i Søværnets Stamruller, vil Krigsbestyrelsen være tilbøielig til at indskrænke Antallet af de Befarne, der indkaldes til Bemanningen af Øvelseskibene, til det mindst mulige.

Hvad dernæst overordenlige Indkaldelser angaaer, skal man bemærke, at, da det til Hørens og Søværnets forskjellige Afdelinger hørende hjemforlovede Mandskab i Tilfælde af Krigsberedskab kan indkaldes til Tjeneste uden at dertil udfordres særlig Lov, bør en saadan for-